

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת תולדות

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ו לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת תולדות

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

(תולדות דף קל"ד ע"ב)

<p>וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַצְחָק וְגו'. פֶּתַח רַבִּי חֵיָא וְאָמַר (תהלים קו) מִי יִמְלֹל גְּבוּרוֹת יי' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהַלְתּוֹ. תָּא חַזִּי כַד פָּעָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְסֻלִּיק בְּרַעוּתָא קַמֵּיהּ לְמַבְרֵי עֲלֵמָא, הָוָה מְסַתְּפַל בְּאוֹרֵייתָא וּבְרָא לֵיהּ, וּבְכָל עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא דְבְרָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא</p>	<p>וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַצְחָק וְגו'. פֶּתַח רַבִּי חֵיָא וְאָמַר (תהלים קו) מִי יִמְלֹל גְּבוּרוֹת יי' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהַלְתּוֹ. תָּא חַזִּי, כַד פָּעָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְסֻלִּיק בְּרַעוּתָא קַמֵּיהּ לְמַבְרֵי עֲלֵמָא, בָּא וּרְאָה, פֶּאֶשֶׁר חִפֵּץ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעֵלָה בְּרַצוֹנּוֹ לְבְרוּא אֶת הָעוֹלָם, הָוָה מְסַתְּפַל בְּאוֹרֵייתָא וּבְרָא לֵיהּ, הִיָּה מְסַתְּפַל בַּתּוֹרָה וּבְרָא אֶת הָעוֹלָם, וּבְכָל עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא דְבְרָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא</p>
---	--

מוסר

(מספר צידה לדרך דף רי"א ע"ב מאמר ד' כלל ה פי"ב)

בָּא וּרְאָה קוֹשֵׁי עוֹרְףָּה הַיֵּצֵר הָרָע כִּי וַחֲכָמָיו וִירָאִיו וְלֹא קִבְּלֵנוּ דְבְרֵיהֶם פֶּאֶשֶׁר
הַזְהִירָנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי נְבִיאָיו יִקְבַּל אָדָם צְנוּאֵת רוּפָא עַל חוּלּוֹ

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ו)

א כָּל הַנִּטְפָּל לְשֵׁם מְלֻפְּנָיו מוֹתֵר לְמוֹחֶקּוֹ וְכִיּוֹצֵא בְּהֵן אֵינֵן פְּקוּדֵי שֵׁם. וְכָל הַנִּטְפָּל
בְּגוֹן לְמִ"ד מְלָה' וּב' מְבֻאֲלָהִים לְשֵׁם מֵאַחֲרָיו בְּגוֹן ה' שֶׁל אֱלֹהִים וּכ"ם

זוהר

תרגום הזוהר

בְּעֶלְמָא הוּהּ מְסַתְפַל בְּאוּרֵייתָא וּבְרָא לִיהּ, וּבְכַל פְּעֵלָה וּפְעֵלָה שְׁבִרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם הָיָה מְסַתְפַל בַּתּוֹרָה וּבְרָא אוֹתוֹ, הָרָא הוּא דְכַתִּיב וְזֶה הוּא שְׁנַאֲמַר (משלי

ח) הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת וְאֵתְּיָה אֶצְלוֹ אֲמוֹן וְאֵתְּיָה שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם, שְׁאֲנִי הֵייתִי כְּלִי אֲמָנוּתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵל תִּקְרִי אֲמוֹן אֶלָּא אוֹמֵן.

כַּד בְּעָא לְמַבְרֵי אָדָם אֲמַרְהָ תּוֹרָה קַמִּיהָ, כְּשִׁחְפָץ לְבְרוּא אֶת הָאָדָם, אֲמַרְהָ תּוֹרָה לְפָנָיו אִי בַר נֶשׁ וְתַבְרֵי וְלִבְתָּר יַחְטִי וְאֲנִתְּ תִידוֹן לִיהּ אֲמַאי יְהוֹן עוֹבְדֵי יְדֵךְ לְמַנְנָא, אִם הָאָדָם יִבְרָא וְאַחַר כֵּךְ יַחְטֵא וְאֵתְּהָ תְדוֹן אוֹתוֹ, לְמָה יִהְיִי מַעֲשֵׂה יְדִידְךָ לְחַנּוּם, דְּהָא לָא יִיכּוֹל לְמַסְבַּל דִּינְךָ, שְׁהֵרִי

לֹא יוּכַל לְסַבַּל דִּינְךָ, אֲמַר לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִידְךָ הוּא הָא אֲתַקִּינִית תְּשׁוּבָה עַד לָא בְּרֵאתִי עֲלֵמָא, אֲמַר לָהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הֵרִי הַכְנַתִּי מִצְנוֹת הַתְּשׁוּבָה לְפָנָי שְׁבִרְאתִי הַעוֹלָם.

אֲמַר קוּדְשָׁא בְּרִידְךָ הוּא לְעֵלְמָא בְּשַׁעְתָּא דְעַבְד לִיהּ וּבְרָא לְאָדָם, אֲמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם בְּשַׁעְשַׁאוֹ וּבְרָאוֹ לְהָאָדָם, אֲמַר לִיהּ, עֲלֵמָא עֲלֵמָא אֲנִתְּ וְנִימוּסְךָ לָא קְיִימִין אֶלָּא עַל אוּרֵייתָא, אֲמַר לוֹ, עוֹלָם עוֹלָם, אֵתְּהָ וּטְבַעְךָ לֹא יַעֲמְדוּ אֶלָּא עַל הַתּוֹרָה, וּבְגִין

מוסר

תְּהִנֵּה מִזִּיּוֹ הַשְּׂכִינָה לְעַד וּלְנִצּוּחַ נְצִיחִים. וְהֵלֵא יִבִּין הַנְּלָכָב לְאֲנָשִׁים שְׁחָלְפוּ וְעָבְרוּ אִיךָ קָנוּ וּבְנֵי וְעַמְדוֹ וּכְרִירוֹ וְצִירוֹ וְהַגְבִּיהוּ בֵּיתָם וְהַנְחִיל ה' אֶרְצָם וּקְנִינָם וְהוֹנָם

שְׁיִמְנְעֵהוּ עַל דְּבַר. הֵלֵא תִרְאֶה כַּמָּה הַפְּרֵשׁ יֵשׁ בֵּינֵיהֶם, כִּי הִרּוּפָא מְרַפָּא וּמְזַהִיר עַל גּוּף שְׁסוּפּוֹ עֶפֶר רְמָה וְתוֹלְעָה, וְהַנְּבִיא עַל הַנְּשֻׁמָּה הַנְּשַׁאֲרֵת וְאִם תִּזְכֶּה

הלכה פסוקה

שֶׁל אֱלֹהֵיכֶם וּכְיוּצָא בָהֶם אֵינֶם נִמְחָקִים לְמוֹחֶקֶם, הַמוֹחֶק אֵלֹהֵי הַאֲוִתִּיּוֹת הַנְּטַפְלוֹת וְהֵרִי הֵם כְּשֶׁאֵר אוֹתִיּוֹת שֶׁל שֵׁם מְפָנִי שְׁהִשֵּׁם מְקַדְשֵׁם. וְאֵף עַל פִּי שְׁנַתְקִדְשׁוּ וְאִסוּר בַּכֶּתֶב אֶלֶף לַמִּדָּה מֵאֱלֹהִים יוֹדֵה"א

תולדות ליום ראשון

קמז

תרגום הזוהר

זוהר

ובגין כך בראתי ליה לאדם כך, בגין דיתעסק בה, ואי לאו, הא אגא אהדר לך לתהו ובהו. וכלא בגיניה דאדם קיימא, הךא הוא דכתיב (ישעיה מ"ה) אנכי עשיתי ארץ ואדם עליה בראתי ואורייתא קיימא ומכרזא קמיהו דבני נשא, בגין דיתעסקון וישתדלו בה, ולית מאן דירבין אודניה.

כך בראתי ליה לאדם כך בגין דיתעסק בה, ובשביל פן בראתי לו לאדם כך, בשביל שיתעסק בתורה, ואי לאו הא אגא אהדר לך לתהו ובהו, ואם לא יעסק בתורה, הרי אני מחזיר אותך לתהו ובהו. וכלא בגיניה דאדם קיימא, והכל בשביל האדם עומד, הךא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר (ישעיה מ"ה) אנכי עשיתי ארץ ואדם עליה בראתי, (אנכי זה התורה המתחלת באנכי). ואורייתא קיימא ומכרזא קמיהו דבני נשא בגין דיתעסקון וישתדלו בה ולית מאן דירבין אודניה. והתורה עומדת ומכרזת לפני בני אדם בשביל שיתעסקו וישתדלו בתורה, ואין מי שיטה אזנו אליה.

תא חזי, כל מאן דאשתדל באורייתא איהו קיים עלמא, בא וראה, כל מי שעוסק בתורה הוא מקים ומעמיד העולם, וקיים כל עובדא ועובדא על תקוניה בךא יאות, ומעמיד כל פעלה ופעלה על מכונה כראוי, ולית לך כל שייפא ושייפא ביה כבר נש דלא הוי לקבליה בריה בעלמא, ואין לך כל איבר ואיבר שנמצא באדם, שאין פגגדו בריה בעולם, (כי כמו שגוף האדם מתחלק לרמ"ח אברים, כמו כן כל הבריות שבעולם דרוף פללות הם שעור קומה אחת מרמ"ח אברים, למשל האריות הם פגגד הזרוע, והדבים הם פגגד הרגלים, וכיוצא בזה), דהא כמה דבר נש איהו מתפלגי שייפין ובלהו קיימין דרגין על דרגין מתתקנין

מוסר

ורכושם לאויביהם. הלא תראה איך קבצו והתאוו מה שלא השיגו. בנה ארמון מה שלא אכלו ובנו מה שלא שכנו. וראשו בשמים ומקומו המיוחד לו

הלכה פסוקה

מיהוה אינו נחק ואין צריך לומר י"ה שהוא המפורש הוא. אבל הכותב ש"ן דל"ת משדי שם בפני עצמו מפני שזה השם מקצת שם צד"י ב"ת מצבאות הרי זה נחק. ג שאר

זוהר

תרגום הזוהר

אליו על אליו ובלהו חד גופא, שהרי כמו שהאדם הוא מתחלק לאברים, וכלם עומדים מדרגות על מדרגות זו למעלה מזו, מתקנות אלו על אלו, וכלם גוף אחד בכללותו, הכי נמי עלמא וכל אינון ברין בלהו שייפין שייפין וקיימין אליו על אליו, כמו כן העולם וכל אותם הפריות כלם הם אברים אברים (של העולם) ועומדים אלו על אלו, וכד מתתקנן בלהו הא (חד) גופא ממש, וכאשר הם מתתקנים, כלם הרי הם גוף אחד ממש.

ובלא כגוננא דאורייתא, והכל - הן האדם והן העולם - הם פדמיון התורה, דהא אורייתא כלא שייפין ופרקון, שהרי התורה כלה אברים ופרקים (שכל מצוה מכוננת נגד אבר אחד). וקיימין אליו על אליו, ועומדים אלו על אלו, וכד מתתקנן בלהו אתעבידו חד גופא, וכאשר הם מתתקנים, כלם נעשים גוף אחד.

ביון דאסתכל דוד בעובדא דא, ביון שנסתכל דוד במעשה זה, פתח ואמר (תהלים ק"ד) מה רבו מעשיך יי כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קננייה, באורייתא אינון כל רזין עלאין חתימין דלא יכלין לאתדבקא, באורייתא כל אינון מלין עלאין דאתגליין ולהשיגם ולהתדבק בם, באורייתא כל אינון מלין עלאין דאתגליין ולא אתגליין, בתורה

מוסר

בתהומות רבה והוא קברו. היש בעולם ויחריב עולם שהולך לעמוד שם עד שטות גדול מזה לעשות דירת קבע עולמי עד. ואם מתוך אהבת הפבוד בעולם שנוסע ממנו ולא ישוב אליו והשררה בזה תאבד העולם הבא הלא

הלכה פסוקה

הכנויין שמושבחין בהן את הקדוש ברוך הניאמן קנא וחזק וכיוצא בהן הרי הן כשאר הוא כגון חנון ורחום הגדול והגבור והנורא כתבי תקדש ומותר למוחקן:

תולדות ליום ראשון

קמט

תרגום הזוהר

זוהר

וְלֹא אֲתַגְלִיין. בְּאֹרֵייתָא אֵינון כָּל מְלִין דְּלַעֲיֵלָא
 וְלִתְתָא, כָּל מְלִין דְּעֵלְמָא דִּין וְכָל מְלִין דְּעֵלְמָא
 דְּאֵתִי בְּאֹרֵייתָא אֵינון, וְלִית מָאן דִּישְׁנַח וְיַדַּע
 לֹון, וּבְגִין כְּדָ כְּתִיב (תהלים ק"ו) מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת
 יי' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ:

הם כל אותם הדברים העליונים
 המגלים ואינם מגלים (הינו שיכולים
 להשיג אפס קצהו), בְּאֹרֵייתָא אֵינון
 כל מלין דלעילא ולתתא, בתורה
 הם כל הדברים שלמעלה ושלמטה,
 כל מלין דעלמא דין וכל מלין
 דעלמא דאתי באורייתא אינון, כל

הדברים של העולם הזה וכל הדברים של העולם הבא בתורה הם, ולית מָאן דִּישְׁנַח וְיַדַּע
 לֹון, ואין מי שישגיח וידע להם, ובגין כְּדָ כְּתִיב, ובשביל כן נאמר (תהלים קו) מִי יִמְלֵל
 גְּבוּרוֹת יי' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ:

מוסר

תביט למלכים ולסגנים שעברו ועבדום
 וכבדום גדולים אין זכרון להם ולא
 לעובדיהם ולמכבדים ומגדלים אותם.
 ולא אין זכרון עם אדם זולתי לטובים
 ולנדיבים ולעובדי האל המשבחים לטוב
 מעשיהם או מגנים לרעים בתכלית הרשע
 לרוע מעשיהם לקיים מה שנאמר (משלי
 מ) זְכַר צְדִיק לְבִרְכָה [וגו']:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת תולדות

קוֹדֵם הַלִּימוּד יֵאמַר: הֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיָּה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(תולדות דף קל"ט ע"ב)

וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ מִלְכָד הָרָעַב הָרִאשׁוֹן וְגוֹמֵר.
רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר (שם י"א) יִי צְדִיק
יִבְחֶן וְרָשָׁע וְאוֹהֵב חָמָס שְׂנֵאָה נִפְשׁוֹ. כְּמָה
עוֹבְדוֹי דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתְתַקְנֵן, וְכָל מָה
דְּאִיהוּ עֶבֶד כְּלָא עַל דִּינָא וְקִשׁוּמֵ, כְּמָה דְכָתִיב
(דברים לב) הַצּוֹר תָּמִים פְּעָלוֹ בִּי כָּל דְרָכָיו מִשְׁפָּט
אֵל אֱמוּנָה וְאִין עוֹל צְדִיק וַיִּשֶׁר הוּא.

וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ מִלְכָד הָרָעַב
הָרִאשׁוֹן וְגוֹמֵר. רַבִּי יְהוּדָה
פָּתַח וְאָמַר כְּתוּב יִי צְדִיק יִבְחֶן וְרָשָׁע
וְאוֹהֵב חָמָס שְׂנֵאָה נִפְשׁוֹ. כְּמָה
עוֹבְדוֹי דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתְתַקְנֵן
וְכָל מָה דְאִיהוּ עֶבֶד כְּלָא עַל דִּינָא
וְקִשׁוּמֵ, כְּמָה מַעֲשֵׂיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרִיךְ
הוּא מִתְקַנֵּים, וְכָל מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה
הַכֹּל עַל הַדִּין וְצָדֵק, כְּמָה דְכָתִיב
(דברים לב) הַצּוֹר תָּמִים פְּעָלוֹ בִּי כָּל דְרָכָיו מִשְׁפָּט
אֵל אֱמוּנָה וְאִין עוֹל צְדִיק וַיִּשֶׁר הוּא.

מוסר

(מספר צידה לדרך דף רי"א ע"ב)

מִי יִתְפַּלֵּל אוֹ יִתְעַנֶּה אוֹ יִרְצֵה בּוֹרְאָד אֲתִרְיָד וְהוֹלֵף עַל רַגְלֵיךָ בְּכָל יוֹם וּבְכָל
עַל עֲוֹנֶךָ אֲתִרִי מוֹתָף וְהִמְנֶת רוֹדְף עַת וּבְכָל שְׁעָה וּבְכָל רִגַע. וַיְהִיָּה הַקְּבֹר

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות יסודי התורה פ"ו)

א פְּלִי שְׁתִּיָּה שֵׁם כְּתוּב עָלָיו קוֹצֵץ אֶת מְקוֹם הַשֵּׁם וְגוֹנֵז, וְאֶפִּילוּ הִיָּה הַשֵּׁם חֲקוּק

זוהר

תרגום הזוהר

תא חזוי, לא דן קדשא בריך הוא לאדם כדמא, עד דפקיד ליה לתועלתיה דלא יסמי לפיה ורעותיה לארע אחרא, בגין דלא יסתאב, ואיהו לא אסתמר, ועבר על פקודא דמריה, ולבתר בן דן ליה דינא, ועם כל דא לא דן ליה כדקא חזוי ליה, ואוריך עמיה רוגזיה, ואתקיים יומא חד דאיהו אלף שנין, בר אינון שבועין שנין דמסר ליה לדוד מלכא דלא הוו ליה מגרמיה בלום.

תא חזוי, לא דן קדשא בריך הוא לאדם כדמא, עד דפקיד ליה לתועלתיה דלא יסמי לפיה ורעותיה לארע אחרא, בגין דלא יסתאב, ואיהו לא אסתמר, ועבר על פקודא דמריה, ולבתר בן דן ליה דינא, ועם כל דא לא דן ליה כדקא חזוי ליה, ואוריך עמיה רוגזיה, ואתקיים יומא חד דאיהו אלף שנין, בר אינון שבועין שנין דמסר ליה לדוד מלכא דלא הוו ליה מגרמיה בלום.

בגוונא דא לא דן ליה לבר נש בעוכריו בישין דאיהו עבד תדיר, דאי הכי לא יכיל עלמא לאתקיימא, אלא קדשא בריך הוא

בגוונא דא לא דן ליה לבר נש בעוכריו בישין דאיהו עבד תדיר, דאי הכי לא יכיל עלמא לאתקיימא, אלא קדשא בריך הוא

והאריך עמו אפו, ואתקיים יומא חד דאיהו אלף שנין, וחי יום אחד שהוא אלף שנים (שהוא יומו של הקדוש ברוך הוא), בר אינון שבועין שנין דמסר ליה לדוד מלכא דלא הוו ליה מגרמיה בלום, חוץ מאותם שבועים שנים שמסר לו אדם לדוד המלך שלא היה לו מעצמו לחיות בלום.

בגוונא דא לא דן ליה לבר נש בעוכריו בישין דאיהו עבד תדיר, כמו כן, אינו דן לו לבן אדם כמעשיו הרעים שהוא עושה תמיד, דאי הכי לא יכיל עלמא לאתקיימא, שאם כן לא יכול העולם להתקיים, אלא קדשא בריך הוא אריך רוגזיה עם צדיקניא, אלא

מוסר

והעפר מטתך והתולעת והרמה רעיד העיר מיחלים בואך ולא ילכו משם עד ומשמשיך וצונתך. והנה המתים בשער שתבא אליהם. הלא ידעת שהיו חפצים

הלכה פסוקה

עליו גמי ומובל. ואם לא מצא גמי מסבב בכגדיו ולא יהדק כדי שלא יחוי, שלא אמרו לברוך עליו אלא מפני שאסור לעמוד בפני השם כשהוא ערום: כ הפותר אפילו אבן אחת דרך השחתה מן המזבח או מן

בכלי מהכות או בכלי זכויות והתיך הפלי הרי זה לוקה, אלא חותך את מקומו וגונו. ובן אם היה שם פתוב על בשרו הרי זה לא ירחץ ולא יסוד ולא יעמוד במקום המנופת. גודמנה לו טבילה של מצוה בורך

אָרִיךְ רוּגְזִיָּה עִם צְדִיקָיָא, וְעַם רְשִׁיעֵיָא יִתִּיר
 מִצְדִיקָיָא. עִם רְשִׁיעֵיָא בְּגִין דִּיתוּבוֹן בְּתִיבְתָא
 שְׁלִמְתָא, דִּיתְקַיְמוֹן בְּהָאֵי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא
 דְּאֲתִי, כְּמָה דְכָתִיב (יחזקאל ל"ג) חִי אֲנִי נְאֻם
 יי' וְגוֹמֵר אִם אֲחַפּוּץ וְגוֹמֵר, כִּי אִם בְּשׁוֹב
 רְשָׁע מִדְּרָבּוֹ וְחַיָּה. וְחַיָּה בְּעֲלָמָא דִּין, וְחַיָּה
 בְּעֲלָמָא דְאֲתִי, וְעַל דָּא אֲרִיךְ רוּגְזִיָּה לֹון
 תְּדִיר, אוּ בְּגִין דִּיפּוֹק מְנַהוֹן גּוֹעָא טָבָא בְּעֲלָמָא,
 כְּמָה דְאִפִּיק אֲבָרְהָם מִתְּרַח, דְּאִיהוּ גּוֹעָא
 טָבָא וְשֶׁרְשָׁא וְחוּלְקָא טָבָא לְעֲלָמָא.

אָבֵל קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם צְדִיקָיָא
 תְּדִיר בְּכָל עוֹבְדֵי דְאִינוּן עֲבָדֵי, בְּגִין דִּידַע
 דְּלֹא יִסְטוּן לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא, וּבְגִין כִּף אֲבָחִין

טָבָא בְּעֲלָמָא, אוּ (מִטַּעַם אַחַר מְאָרִיךְ אִפּוֹ) בְּשִׁבִיל שְׂרׁוּאָה שְׂיַצָּא מֵהֶם גּוֹעַ טוֹב בְּעוֹלָם, כְּמָה
 דְּאִפִּיק אֲבָרְהָם מִתְּרַח דְּאִיהוּ גּוֹעָא טָבָא וְשֶׁרְשָׁא וְחוּלְקָא טָבָא לְעֲלָמָא, כְּמוֹ שֶׁהוּצִיא
 אֲבָרְהָם מִתְּרַח שֶׁהוּא גּוֹעַ טוֹב וְשֶׁרֶשׁ וְחֵלֶק טוֹב לְעוֹלָם.

אָבֵל קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם צְדִיקָיָא תְּדִיר בְּכָל עוֹבְדֵי דְאִינוּן עֲבָדֵי, אָבֵל הַקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצְדִּיקִים תְּמִיד בְּכָל מַעֲשִׂים שֶׁהֵם עוֹשִׂים, בְּגִין דִּידַע דְּלֹא יִסְטוּן
 לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא, בְּשִׁבִיל שִׂידַע שְׁלֹא יִטּוּ לִימִין וְלִשְׁמָאל, וּבְגִין כִּף אֲבָחִין לֹון, וּבְשִׁבִיל

מוסר

לְשׁוֹב הֵנָּה לְהַשְׁלִים חֶסְרוֹנָם, וְאִיךְ תְּפַלֵּם הַקְצָרִים לִימֵים הָאֲרוּכִים, וּמִבֵּית הַהַפְסֵד
 מִן הַיְצוּרִים וְלֹא תְפַלֵּם מִיּוֹצְרֵיךְ. הֵכֵן וְהִנְסִיעָה לְבֵית הַקֵּיִים וְהַנְּשָׂאָר, וּמִבֵּית
 עֲצָמָךְ אִם אַתָּה אוֹהֵב נְאֻמָּן בְּיַמֶּיךָ הָאֲבִילוֹת וְהַיְגוּן לְבֵית הַשְּׂמִחָה וְהַתְּעַנּוּג,

הלכה פסוקה

הַהִיכַל אוּ מִשְׁאֵר הָעֶזְרָה לֹוקָה, שְׁנַאֲמַר הַשְּׁחַתָּה לֹוקָה שְׁנַאֲמַר וְאֲשֶׁרֵיהֶם תִּשְׂרְפוּן
 בְּעִבּוּדָה זָרָה כִּי אֵת מִזְבְּחוֹתֵם תִּתּוֹצוּן וּכְתִיב (דְּבָרִים יב) לֹא תַעֲשׂוּן כֵּן לַה' אֱלֹהֵיכֶם:
 גַּ כְּתִיב הַקּוֹדֵשׁ בְּלֹון וּפִירוּשֵׁיהוֹן וּבִיאורֵיהוֹן אֲסוּר לְשׁוֹרְפָם אוּ לְאַבְדָּם בְּיַד וְהַמֵּאֲבָדֵן

זוהר

תרגום הזוהר

זה בוחן ומנסה אותם, לאו פגיניה דהא איהו ידע יצרא ותוקפא דמהימנותא דילהון, אלא בגין לארמא רישיהון פגיניהו. שהרי הוא יודע יצרם וחזק נאמונתם, אלא בגין לארמא רישיהון פגיניהו. אלא פדי להרים ראשם בזכות הנסיונות.

בגוונא דא עבד ליה לאברהם, כמו כן עשה לו לאברהם, דכתיב (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם, מאי הפרוש של נסה, הרמת גם, כמה דאת אמר (ישעיה ס"ב) הרימו גם, שאו גם, ארים דגלא דיליה בכל עלמא, ואף על גב דהא אתמר, בגין דא קדשא בריך הוא ארים דגלא דאברהם בעיניהון דכלא, הדא הוא דכתיב נסה את אברהם.

אוף הכי קדשא בריך הוא בגין לארמא דגלא דצדיקניא איהו לון, לארמא רישיהו בכל עלמא:

טעמים אחרים לנסיון העקדה, אבל גם זה אמת, בגין דא קודשא בריך הוא ארים דגלא דאברהם בעיניהון דכלא, שבשביל זה הרים הקדוש ברוך הוא דגלו של אברהם בעיני כל, הדא הוא דכתיב זה הוא שנאמר נסה את אברהם.

אוף הכי קודשא בריך הוא בגין לארמא דגלא דצדיקניא איהו בחין לון לארמא רישיהו בכל עלמא, כמו כן, הקדוש ברוך הוא בשביל להרים דגל הצדיקים הוא בוחן אותם להרים ראשם בכל העולם:

מוסר

ולצאת מעבדות לחירות טרם תצא פצאת רצונו פרוצנינו תמיד אמן פן יהי רצון: היוצא להריגה. ה' יסיר מסוה העורוץ

הלכה פסוקה

בִּיד מִפִּינֵי אוֹתוֹ מִפֶּת מִרְדוֹת. כִּמֹּה דְבָרִים אֲמֹרִים בְּכִתְבֵי הַקֹּדֶשׁ שֶׁפִּתְבָּם יִשְׂרָאֵל בְּקִדּוּשָׁה אֲבָל אֶפִיקוֹרוֹם יִשְׂרָאֵל שֶׁפִּתְב סֵפֶר הַתּוֹרָה שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ עִם הַאֲזֻכָּרוֹת שֶׁבִּן, מִפְּנֵי שְׂאִינוֹ מֵאֲמִין בְּקִדּוּשַׁת הַשֵּׁם וְלֹא כְּתָבוֹ לְשִׁמּוֹ אֲלֵא שְׁהוּא מַעֲלָה בְּדַעְתּוֹ

שְׁנֵה פֶּשָׁר הַדְּבָרִים וְהוֹאִיל וְדַעְתּוֹ בֵּן לֹא נִתְקַדַּשׁ הַשֵּׁם, וּמִצְוָה לְשׁוֹרְפוֹ פְּדֵי שְׂלֵא לְהַנִּיחַ שֵׁם לְאֶפִיקוֹרוֹסִים וְלֹא לְמַעֲשֵׂיהֶם, אֲבָל גּוֹי שֶׁפִּתְב אֶת הַשֵּׁם גּוֹנְזִין אוֹתוֹ. וְכֵן כְּתָבֵי הַקֹּדֶשׁ שֶׁפָּלוּ, אוֹ שֶׁפִּתְבָּן גּוֹי יִגְזָזוּ:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת תולדות

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קדשא ברין הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(תולדות דף קמ"א ע"א)

וַיֵּצֵא אֲבִימֶלֶךְ אֶת כָּל הָעָם לֵאמֹר הַנּוֹגֵעַ
בְּאִישׁ הַזֶּה וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת יוּמָת. תָּא
חֲזִי, כַּמָּה אֹרִיךְ לָהּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְרִשְׁיַעֲיָא בְּגִין תְּהוּא טִיבּוֹ דְּעֵבֵד עִם אֲבָהִן
קַמָּאִי. דְּהָא בְּגִין דָּא לֹא שְׁלִטּוֹ בְּהוּ יִשְׂרָאֵל
עַד לְבִתָּר דְּרִין בְּתַרְאִין, יְאוּת עֵבֵד אֲבִימֶלֶךְ

וַיֵּצֵא אֲבִימֶלֶךְ אֶת כָּל הָעָם לֵאמֹר
הַנּוֹגֵעַ בְּאִישׁ הַזֶּה וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת
יוּמָת, תָּא חֲזִי, כַּמָּה אֹרִיךְ לָהּ
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְרִשְׁיַעֲיָא, בֵּא
וְרָאָה, עַד כַּמָּה הָאֹרִיךְ הַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ
הוּא אִפּוֹ לְרִשְׁעִים, בְּגִין תְּהוּא טִיבּוֹ
דְּעֵבֵד עִם אֲבָהִן קַמָּאִי, בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ
הַטּוֹב שְׁעָשָׂה (אֲבִימֶלֶךְ) עִם אֲבוֹת

הָרַאשׁוּנִים, דְּהָא בְּגִין דָּא לֹא שְׁלִטּוֹ בְּהוּ יִשְׂרָאֵל עַד לְבִתָּר דְּרִין בְּתַרְאִין, שְׁהָרִי בְּשִׁבִיל זֶה
לֹא שְׁלִטּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּפִלְשְׁתִּים עַד אַחַר דּוֹרוֹת אַחְרוֹנִים (בְּזִמְנֵי דוֹד). יְאוּת עֵבֵד אֲבִימֶלֶךְ

מוסר

(מספר צידה לדרך דף רי"ב)

דַּע כִּי בְּזִכְרוֹן מֵאֲמָרֵי הַחֲסִידִים אָמַר אַחַד מֵהֶם מִי יִצְלִנִי מֵעוֹנֶשֶׁךָ וּבְאִיזָה
וּמַעֲשִׂיהֶם תִּשְׁכַּח לְיוֹצְרֶךָ. חָבֵל אֶתְמוֹךְ אִם תִּפְסֹק רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי.

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות יסודי התורה פ"ו)

א כָּל הַשְּׁמוֹת הָאֲמוּרִים בְּאַבְרָהָם, קִדְשֵׁי אֵף זֶה שְׁנַאֲמַר (בראשית יח) אֲדֹנָי אִם נָא

זוהר

תרגום הזוהר

דַּעְבַּד טַיְבּוֹ עִם יִצְחָק, דְּאָמַר לִיה הִנֵּה אֶרְצִי
אֲבִימֶלֶךְ שְׁעֵשָׂה טוֹב עִם יִצְחָק, דְּאָמַר
לִיה הִנֵּה אֶרְצִי לְפָנֶיךָ בְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ
שָׁב, וְזָכַת זו עֲמֵדָה לוֹ וּלְדוֹרוֹתָיו.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, חֲבַל עֲלֵייהוּ דְרִשְׁיַעֲיָא
דְּטַיְבּוֹתָא דִּילְהוֹן לָאו אִיהוּ שְׁלִים. תָּא חֲזִי,
עֲפְרוֹן בְּקַדְמִיתָא אָמַר (בראשית כג)
אִדוּנִי שְׁמַעֲנִי וְהַמְעַרָה אֲשֶׁר בּוֹ לָךְ נִתְתִּיבָה
וְהַמְעַרָה אֲשֶׁר בּוֹ לָךְ נִתְתִּיבָה וְגוֹמַר
הִינֵנוּ בְּחָנֶם, וּלְבַתֵּר אָמַר אֶרְצִי אַרְבַּע
מֵאוֹת שְׁקָל בְּסָף וְגוֹמַר וְכַתִּיב
וַיִּשְׁקוֹל אֲבִיהֶם לְעֲפְרוֹן וְגוֹמַר עוֹבֵר
לְסוֹחֵר, שְׁלָקַח מֵאִתּוֹ שְׁקָלִים טוֹבִים
וְגִדּוּלִים. אוֹף הֵכָא כְּתִיב בְּקַדְמִיתָא
הִנֵּה אֶרְצִי לְפָנֶיךָ וְגוֹמַר, שֶׁהֵנִיחַ
אוֹתוֹ לִישֵׁב בְּאַרְצוֹ, וּלְבַתֵּר אָמַר

לִיה לָךְ מַעֲמָנוּ כִּי עֲצַמְתָּ מִמָּנוּ מֵאֵד, וְגֵרָשׁוּ (ואם פן למה עמדה זכות פזו לו).

אָמַר לִיה רַבִּי אֱלֶעָזָר דָּא הוּא טַיְבּוֹ דְּעַבְד עַמִּיָּה דְלָא נְסִיב מִדִּילִיָּה אֲבִימֶלֶךְ כְּלוּם וְשִׁדְרִיָּה
בְּכָל מְמוֹנִיָּה, זְהוּ הַטּוֹב שְׁעֵשָׂה עִמּוֹ, שְׁלָא לָקַח מֵאִתּוֹ כְּלוּם וְשִׁלְחוּ בְּכָל מְמוֹנוֹ (אף שְׁאֲבִימֶלֶךְ
מֶלֶךְ הָיָה, לֹא לָקַח מֵאִתּוֹ מִסִּים וְאַרְנוֹנִיּוֹת), וּלְבַתֵּר אֲזַל בְּתַרְיָה לְמַגּוּר עַמִּיָּה קְנִיִּים. וְאַחַר כֵּן
הֶלֶךְ אַחֲרָיו לְכַרְוֹת עִמּוֹ בְּרִית (ויבשיל זה לא יכלו לשלט בהם עד שהם הפרו הברית מקודם).

מוסר

וְהַיּוֹם אֲשֶׁר תֵּאֵמַר לְזָפְאִים בּוֹאוּ וְלַחֲטָאִים אוֹי לִי כִּי לִפִּי מַה שֶׁהוֹסַפְתִּי שְׁנַיִם הוֹסַפְתִּי
סוּרוֹ מִנִּי לֹא יִדְעַתִּי מֵאִיזָה כֶּת אֶהְיָה. חֲטָאוֹת וּלְפִי מַה שֶׁהֶאֱרִיכוּ חַיֵּי הֶאֱרִיכוּ

הלכה פסוקה

מִצְאָתִי חֵן הָרִי הוּא קָדֵשׁ. כָּל הַשְּׁמוֹת נָא אֲדוּנִי הִנֵּה נָא מִצָּא עֲבָדְךָ חֵן. כָּל
הָאֲמוּרִים בְּלוֹט חוּץ מִזֶּה (שם יט) אֵל הַשְּׁמוֹת הָאֲמוּרִים בְּגִבְעַת בְּגִמְיִן קָדֵשׁ. כָּל

תרגום הזוהר

זוהר

ואמר רבי אלעזר יאות עבד יצחק יפה עשה יצחק בזה שפרת ברית עם אבימלך, כדי שלא ימנעוהו מחפירת הבארות, דהא בגין דידע רזא דחכמתא אשתדל וחפר בירא דמיין, שהרי בשביל שידע סוד החכמה, השתדל וחפר באר מים, בגין לאתתקפא במהימנותא בדקא יאות, להתאחו ולהתחזק באמונה כראוי, (השכינה נקראת באר מים, והיא סוד האמונה), וכן אברהם אשתדל וחפר בירא דמיא, וכן אברהם השתדל וחפר באר מים, (וכן יצחק) יעקב אשפח ליה מתתקן ויטיב עליה, יעקב מצא אותה מתקנת,

ואמר רבי אלעזר, יאות עבד יצחק, דהא בגין דידע רזא דחכמתא אשתדל וחפר בירא דמיין, בגין לאתתקפא במהימנותא בדקא יאות. וכן אברהם אשתדל וחפר בירא דמיא, (וכן יצחק) יעקב אשפח ליה מתתקן ויטיב עליה, וכלהו אזלו בתריה ואשתדלו בגין לאתתקפא במהימנותא שלימתא בדקא יאות. והשתא ישראל אתתקפו ביה ברוי דפקודי אורייתא, כגון דכל יומא ויומא אתתקף בר גש בציצית דאיהו מצוה, ובר גש אתעטף ביה. הכי נמי בתפלי דמנח ברישיה ובדרועיה, דאינון רזא עלאה בדקא חוי, בגין דקדשא

וישב עליה, וכלהו אזלו בתריה ואשתדלו בגין לאתתקפא במהימנותא שלימתא בדקא יאות, וכלם הלכו אחריה אחר הפאר — שהיא השכינה, והשתדלו בה, בשביל להתחזק באמונה שלמה כראוי.

והשתא ישראל אתתקפו ביה ברוי דפקודי אורייתא, ועכשיו ישראל מתאחזים ומתחזקין בו בסודות של מצוות התורה, כגון דכל יומא ויומא אתתקף בר גש בציצית דאיהו מצוה ובר גש אתעטף ביה, כמו שבכל יום ניום מתחזק האדם בציצית שהיא מצוה והאדם מתעטף בו. הכי נמי בתפלי דמנח ברישיה ובדרועיה, כמו כן בתפלין שמניח בראשו ובזרועו, דאינון רזא עלאה בדקא חוי, שהם סוד עליון כראוי לתקון השכינה, בגין דקודשא

מוסר

פשעי, על אי זה מהם אתודה ועל אי זה מהם אבקש. ודע פי אין תכלית התכלית הוא להיות מרוצה פאשר ירצה העבודה אכילת לחם שעורים ושתיית ה'. ואתה תמליך עליך השכל פי הוא

הלכה פסוקה

השמות האמורים במיכה חול. כל השמות הפינויים חויז מזה האלף לך שלמה. כל האמורים בגבות קדש. כל שלמה האמור מלביא האמור בדניאל חול חויז מזה אנת בשיר השירים קדש והרי הוא פשאר מלפא מלך מלביא והרי הוא פשאר הפננויים:

זוהר

תרגום הזוהר

בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתְּכַח בִּיה נֶשׁ דְּאֲתַעְטֵר בִּיה בְּתַפְלוּי וְאֲתַעְטֵר בְּצִיצִית, בְּשִׁבִיל שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא בּוּ בְּפִן אָדָם שְׁמַתְעֵטֵר בְּתַפְלִין וּמַתְעֵטֵף בְּצִיצִית, וּבְכֵלָּא רָזָא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה. וְהַפֵּל סוּד הָאֱמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה.

וְעַל דָּא מָאן דְּלֵא אֲתַעְטֵף בְּהָאֵי וְלֵא אֲתַעְטֵר לְאֲתַתְקַפָּא בְּתַפְלֵי בְּכֵל יוֹמָא, וְעַל פֶּן, מִי שְׁלֵא מַתְעֵטֵף בְּזָה (בְּצִיצִית), וְלֵא מַתְעֵטֵר לְהַתְחַזֵּק בְּתַפְלִין בְּכֵל יוֹם, דְּמִי לִיה דְּלֵא שְׂרִיָּיא עֲמִיה מְהִימְנוּתָא, דּוּמָה לּוּ שְׁלֵא שׁוּכֵן עִמּוֹ הָאֱמוּנָה, וְאֲתַעְדֵי מְנִיה דְּחִילוֹ דְּמֵאֲרִיָּה, וְהוּסֵר מִמֶּנּוּ יִרְאֵת אֲדוּנּוּ, וְצִלוּתִיה לָאוּ צִלוּתָא כְּדָקָא יְאוּת, וְתַפְלָתוֹ אִינְה תַפְלָה כְּרֵאוּי, וּבְגִין כֵּךְ אֲבָהֵן הוּוּ מְתַתְקַפֵּי גוּ מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, וּבְשִׁבִיל פֶּן הָיוּ הָאֲבוֹת מְתַחַזְקִים תּוֹף אֱמוּנָה עֲלִיּוֹנָה, בְּגִין דְּבִירָא עֲלָאָה דְרָזָא דְמַהִימְנוּתָא שְׂלִימְתָא שְׂרִיָּיא בִּיה, מִפְּנֵי שְׁהַבָּאָר הָעֲלִיּוֹן (שְׁהִיא הַשְׁכִּינָה) שֶׁל סוּד הָאֱמוּנָה שְׂלִימָה שׁוֹרָה בּוּ:

בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתְּכַח בִּיה נֶשׁ דְּאֲתַעְטֵר בִּיה בְּתַפְלוּי וְאֲתַעְטֵף בְּצִיצִית, וּבְכֵלָּא רָזָא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה.

וְעַל דָּא מָאן דְּלֵא אֲתַעְטֵף בְּהָאֵי, וְלֵא אֲתַעְטֵר לְאֲתַתְקַפָּא בְּתַפְלֵי בְּכֵל יוֹמָא, דְּמִי לִיה דְּלֵא שְׂרִיָּיא עֲמִיה מְהִימְנוּתָא, וְאֲתַעְדֵי מְנִיה דְּחִילוֹ דְּמֵאֲרִיָּה, וְצִלוּתִיה לָאוּ צִלוּתָא כְּדָקָא יְאוּת. וּבְגִין כֵּךְ אֲבָהֵן הוּוּ מְתַתְקַפֵּי גוּ מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, בְּגִין דְּבִירָא עֲלָאָה דְרָזָא דְמַהִימְנוּתָא שְׂלִימְתָא שְׂרִיָּיא בִּיה:

מוסר

אֲמוֹת הַסְּפִים. וְתוֹחֵלֵת מְצַפִּים. וְהֵם נִחְשִׁים שְׂרָפִים. וְדַבְרֵיהֶם מְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנוֹפֵת צוּפִים. וְלַחֲמֵם לוחֲמִים וְעוֹגֵת רְצָפִים. וְזִרְעֵם זִרְע מְנַאֲפִים. מְלוּחַ עֲלֵי שִׁיחַ קוֹטְפִים חֲרֻטוּמִים אֲשָׁפִים. וְהִירָא אֵת דְּבַר ה' יִשְׁקוּט עַל דְּלֵתִים. עָרַב וּבִקֵּר וְצִהָרִים. וּשְׂאֵי אֲלִיו כְּפִים. וְכֵל מַעֲשִׂיף יִהְיוּ לְשֵׁם שְׂמִים:

הַמְּדַרְיֵךְ בְּדִרְךָ זֶה תִּלְךָ. וְהוּא יְמִלוּךָ לְעוֹלָם וָעֵד. וְהִיצֵר וְכַחֲתִיו עֲבָדִים לּוּ לְעִבּוּד עֲבוֹדַת הַיּוֹצֵר הַמְּטִיב לְכֵל בְּרוּךְ הוּא. וְתִהְיֶה מִן הַמוֹשְׁלִים בְּרוּחָם שְׁנֵאֲמַר בְּהֵם (מְשִׁלֵי יֵט) טוֹב אַרְךָ אֲפִים מְגַבּוֹר וּמוֹשֵׁל בְּרוּחוֹ מְלוּכָד עִיר. וְתִמִּיד תִּזְהַר מִכַּת הַחֲנָפִים אֲשֶׁר לַחֲטוּא כָּל הַיּוֹם יוֹסְפִים. כְּאֵלוֹ נִרְפִים הֵם נִרְפִים. וְיִנּוּעוּ

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת תולדות

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהרונה" על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(תולדות דף קמ"ב ע"א)

ויקרא את עשו בנו הגדול, ואתפלל
מסמריה דדינא קשייא.

ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי.
רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים פ"ד) אשרי אדם
עוז לו כף וגומר. זכאה בר נש דאתתקף
ביה בקדשא בריך הוא, וישני תוקפיה ביה.

וגומר. זכאה בר נש דאתתקף ביה בקודשא בריך הוא וישני תוקפיה ביה, אשרי האדם

ויקרא את עשו בנו הגדול,
דאתפלל מסמריה דדינא
קשייא, שנכלל מצדו של דין הקשה
(שהוא בחינת יצחק בקדשה, ועל פן
קראו גדול במדת הדין).

ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי
יום מותי. רבי אלעזר פתח ואמר
(תהלים פ"ד) אשרי אדם עוז לו כף

וגומר. זכאה בר נש דאתתקף ביה בקודשא בריך הוא וישני תוקפיה ביה, אשרי האדם

מוסר

(מספר צידה לדרך דף רי"ב)

לפי שהפניעה וריחוק הגאונה ידריך יתברך יש לבאר מדת הכניעה, והוא
האדם ליחד כל המעשים לשם שפלות הנפש והכניעותיה ומיעוט ערפה

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות דעות פ"ז)

א המרגל בחבירו עובר בלא תעשה בעמך, ואף על פי שאין לוקן על דבר
שנאמר (ויקרא יט) לא תלך רכיל זה, עון גדול הוא וגורם להרוג נפשות

זוהר

תרגום הזוהר

שמתחזק בו בהקדוש ברוך הוא, וישים תוקף בטחוננו בו, יכול שהבטחון יהיה פחנניה מישראל ועזריה דאתתקפו ואמרו שהתחזקו בבטחון ואמרו (דניאל ג) הן אימי אלהנא די אנחנא פלחין יכול לשזכותנא מגו אתון נורא יקידתא ומן ידך מלכא ישוב, הן יש אלהינו שאנחנו עובדים לו, הוא יכול להצילנו מתוך פבשן האש הדולק ומן ידך, המלך, יציל. תא חזי, דאי לא ישוב ולא אתקיים עליהו קודשא בריך הוא אשתבח שמייה דקודשא בריך הוא דלא יתקדש בעינייהו דכלא כמה דאמרו, בא וראה, שאם לא יציל ולא יתקיים

יכול פחנניה מישראל ועזריה דאתתקפו ואמרו (דניאל ג) הן אימי אלהנא די אנחנא פלחין יכול לשזכותנא מגו אתון נורא יקידתא ומן ידך מלכא ישוב. תא חזי, דאי לא ישוב ולא אתקיים עליהו קודשא בריך הוא, אשתבח שמייה דקדשא בריך הוא דלא יתקדש בעינייהו דכלא כמה דאמרו. אלא כיון דידעו דלא אמרו כדקא יאות אהדרו ואמרו והן לא ידע להוא לך מלכא וגומר, בין ישוב בין לא ישוב ידע להוא לך מלכא וגומר.

ותנינן דמלה אודע להו יחזקאל, ושמעו וקבילו מניה דקדשא בריך הוא לא אתקיים

עליהם הקדוש ברוך הוא, נמצא ששמו של הקדוש ברוך הוא לא יתקדש בעיני כל כמו שאמרו, אלא כיון דידעו דלא אמרו כדקא יאות אהדרו ואמרו, אלא כיון שידעו שלא אמרו כמו שצריך, חזרו ואמרו והן לא אף אם לא יציל ידע להוא לך מלכא וגומר, פירושו בין ישוב בין לא ישוב ידע להוא לך מלכא וגומר, בין יציל ובין לא יציל יהיה ידוע לך המלך שלא נעבד לפסלך.

ותנינן, דמלה אודע להו יחזקאל ולמדנו, שהדבר הזה הודיע להם יחזקאל שהקדוש ברוך הוא לא יציל אותם, ושמעו וקבילו מניה דקודשא בריך הוא לא אתקיים עליהו, ושמעו

מוסר

אצלה והיא מדה ממודות הנפש הטובה. הפעם. ומיעוט הנקמה אחר היכולת. ויראו אותותיה על האברים מהם הלשון הרף. והקול נמוף. ומושלו ביצרו בעת

הלכה פסוקה

רבנות מישראל לכך נסמך לו ולא תעמוד והולך מזה לזה ואומר כך אמר פלוני כך על דם רעף. צא ולמד מה אירע לדואג האדומי: ב איזהו רכיל זה שמועז דברים

תולדות ליום רביעי

קסא

זוהר

תרגום הזוהר

עליהו, בגין דיקבלון אנרא. וכדין אהדרו
 ואמרו ותן לא ידיע להוא לך מלפא וגומר.
 אלא לא יתתקף בר נש דיימא קדשא בריך
 הוא ישובינני או איהו עביד לי כך וכך. אבל
 ישוי תוקפיה ביה בקדשא בריך הוא דיסייע
 ליה פד איהו אשתדל באינון פקודין דאורייתא,
 ולמיתך בארח קשומי. דכיון דאתי בר נש
 לאתדפאה מסייעין ליה ודאי. וכדא יתתקף
 ביה בקדשא בריך הוא דאיהו יסייע ליה,
 ויתתקף ביה דלא ישוי תוקפיה באחרא, ובגין
 כך עז לו כך.

וקבלו ממנו שהקדוש ברוך הוא לא
 יתקיים עליהם להצילם, וזה היה פדי
 שימסרו נפשם, בגין דיקבלון אנרא,
 בשביל שיקבלו שכר (ובאמת אם היו
 סומכים על הנס, לא היו נצולים, כמו
 שאמר ה'), וכדין אהדרו ואמרו ואז
 ענו לו ואמרו ותן לא ידיע להוא
 לך מלפא וגומר.

אלא לא יתתקף בר נש דיימא
 קודשא בריך הוא ישובינני או איהו
 עביד לי כך וכך, רק לא יתחזק בן
 אדם בבטחון פנה שיאמר שהקדוש
 ברוך הוא בודאי יצילני, או שהוא
 יעשה לי כך וכך, אבל ישוי תוקפיה

ביה בקודשא בריך הוא דיסייע ליה פד איהו אשתדל באינון פקודין דאורייתא ולמיתך
 בארח קשומי. אבל ישים תקף בטחונו בהקדוש ברוך הוא שיעזרנו, כאשר הוא ישתדל
 באותם מצוות התורה, ולילך בדרך אמת. דכיון דאתי בר נש לאתדפאה מסייעין ליה
 ודאי, שפינון שפא האדם להטהר, עוזרים לו בודאי. וכדא יתתקף ביה בקודשא בריך הוא
 דאיהו יסייע ליה, וכזה יתחזק בו בהקדוש ברוך הוא שהוא יעזר לו, ויתתקף ביה דלא
 ישוי תוקפיה באחרא, ויתחזק בו שלא ישים תקף בטחונו (לומר יש פכחי להתגבר על
 היצר) ובגין כך עז לו כך. ובשביל כן נאמר עז לו כך, שהבטחון שלו כך, בעבור כבוד
 שמך (והיינו בעניני רוחניות אפשר לבטוח בה' שבודאי יציליהו אם יעשה מה שביכולתו.
 — אבל בעניני גשמיות, יבטח שכל מה שה' עושה הוא טוב).

מוסר

ובכל זמן. והנכנע יקרא בלשוננו עניו, ודברים יש שיתחייב בהם הכניעה לאדם
 נבזה בעיניו, צנוע, דפא שפל רוח, רוח נגד השם. האחד פשיחלש פחו
 נשפרה, נדפה, רף הלכב, נכה רוח. מתנועותיו מפני חלאים ומזגים רעים

הלכה פסוקה

גדול מזה עד מאד והוא בכלל לאו זה נקרא מוציא שם רע על חבריו. אבל בעל
 והוא לשון הרע והוא המספר בגנות חבריו לשון הרע זה שיושב כך וכך עשה
 אף על פי שאמר אמת. אבל האומר שקר פלוני וכך וכך היו אבותיו וכך וכך שמעתי

זוהר

תרגום הזוהר

מסלות בלבבכם. דיעבד לביה פדקא יאות בלא הרהורא אחרא, אלא כהאי מסלה דאיהו מתנישבא לאעברא בכל אתר דאצטריף, הכי נמי.
 דבר אחר אשרי אדם עו לו בך. עו כמה דאת אמר (תהלים כ"ט) יי עו לעמו יתן, בגין דאצטריף ליה לבר נש דיתעסק באורייתא לשמיה דקדשא ברין הוא, דכל מאן דאתעסק באורייתא ולא אשתדל לשמה, טוב ליה דלא אתברי.

נמי

דבר אחר אשרי אדם עו לו בך. עו כמה דאת אמר (תהלים כ"ט) יי עו לעמו יתן, בגין דאצטריף ליה לבר נש דיתעסק באורייתא לשמיה דקדשא ברין הוא, דכל מאן דאתעסק באורייתא ולא אשתדל לשמה, טוב ליה דלא אתברי.

דבר אחר אשרי אדם עו לו בך. עו היא התורה כמה דאת אמר כמו שנאמר (תהלים כ"ט) יי עו לעמו יתן, בגין דאצטריף ליה לבר נש דיתעסק באורייתא לשמיה דקדשא ברין הוא, דכל מאן דאתעסק באורייתא ולא אשתדל לשמה, טוב ליה דלא אתברי, ואינו עוסק בה לשמה, טוב לו שלא נברא.

מסלות בלבבכם, מאי מסלות בלבבכם, כמה דאת אמר (שם ס"ח) סלו לרוכב בערבות ביה שמו. דא ההיא אורייתא דאיהו אשתדל בה הוא, בשביל שצריך לו לכן אדם שיתעסק בתורה לשם הקדוש ברין הוא, דכל מאן דאתעסק באורייתא ולא אשתדל לשמה טוב ליה דלא אתברי, שכל מי שעוסק בתורה ו

מסלות בלבבכם, מאי מסלות בלבבכם, כמה דאת אמר (שם ס"ח) סלו לרוכב בערבות ביה שמו, שפרושו רוממו לה' שהוא רוכב בערבות, דא ההיא אורייתא דאיהו אשתדל בה, זה בא להורות שאותה התורה שהוא עוסק בה תהיה הפונה, לארמא ליה

מוסר

וחולשת ההרפכה יכנע אז לבורא שהוא רופא חנם ויחלימהו וירפאהו. השני פשימץאהו פגע מאוהביו או מקרוביו

הלכה פסוקה

עליו ואמר דברים של גנאי, על זה אמר הפתוב (תהלים יב) יכרת ה' כל שפתי חלקות לשון מדברת גדולות: ג אמרו חכמים שלש עבירות נפרעין מן האדם בעולם הנה ואין לו חלק לעולם הבא עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים, ולשון הרע בנגד

תולדות ליום רביעי

קסג

תרגום הווהר

זוהר

לקודשא בריך הוא ולמעבד ליה חטיבא בעלמא. לרומם לו להקדוש ברוך הוא ולעשותו חשוב בעולם.

לארמא ליה לקדשא בריך הוא, ולמעבד ליה חטיבא בעלמא.

תא חזי, יעקב כל עובדוי הוו לשמא דקדשא בריך הוא, ובגין כך קודשא בריך הוא הוה עמיה תדיר דלא אעדי מניה שכינתא. דהא בשעתא דקרא ליה יצחק לעשו בריה, יעקב לא הוה תמן, ושכינתא אודעת לה לרבקה, ורבקה אודעת ליה ליעקב.

תא חזי, יעקב כל עובדוי הוו לשמא דקדשא בריך הוא, ובגין כך קודשא בריך הוא הוה עמיה תדיר דלא אעדי מניה שכינתא. דהא בשעתא דקרא ליה יצחק לעשו בריה, יעקב לא הוה תמן, ושכינתא אודעת לה לרבקה, ורבקה אודעת ליה ליעקב.

רבי יוסי אמר, תא חזי, אי חס ושלום ביהווא זמנא יתברך עשו, לא ישלוט יעקב לעלמין. אלא מעם קדשא בריך הוא הוה, וכלא באתריה אתא בדקא חזי:

אודעת ליה ליעקב, והשכינה הודיעה לה לרבקה, ורבקה הודיעה לו ליעקב.

רבי יוסי אמר תא חזי אי חס ושלום ביהווא זמנא יתברך עשו, בא וראה, אם חס ושלום באותו הזמן היה עשו מתברך, לא ישלוט יעקב לעלמין. לא היה יעקב מושל לעולם בארץ, אלא מעם קודשא בריך הוא הוה וכלא באתריה אתא בדקא חזי, אלא מאת הקדוש ברוך הוא היתה זאת שיעקב נתברך, והכל על מקומו בא כראוי:

מוסר

מהטובות שעשה עמו בוראו והוא הולך ושׁב ורפא לו כמו שנאמר באחאב (מ"א עמו בקרי ובמרי יכנע ויפחד מענשו כ"א) הראית פי נכנע אחאב:

הלכה פסוקה

בלם. ועוד אמרו חכמים כל המספר לשון הרע פאלו בופר בעיקר שנאמר (שם) אשר אמרו ללשוננו נגביר שפתינו אתנו מי אדון לנו. ועוד אמרו חכמים שלשה לשון הרע הורגת האומר והמקבלו וזה שנאמר עליו, והמקבלו יותר מן האומר:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת תולדות

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(תולדות קמ"ד ע"ב)

דְּבַר אַחַר וַיֹּאמֶר, כְּמָה דַּאתְּ אָמַר (שמות ט"ו)
וַיֹּאמֶר אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יי
אֱלֹהֶיךָ, אוֹף הִבָּא וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב יֹאמַר עוֹד
שְׁמַךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל, כְּדִין אֲתַעֲטֵר יַעֲקֹב
כְּדִרְגִייה לְמַהוּ כְּלָלָא דַּאֲבָהֶן.

שואל מי אמר, ומשיב דבר אחר
ויאמר, כמה דאת אמר כמו
שנאמר (שמות ט"ו) ויאמר אם שמוע
תשמע לקול יי אלהיך, שהשכינה
אמרה כן, אוף הבא, כמו כן פאן,
ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך
כי אם ישראל שהשכינה אמרה

כן. כדון אתעטר יעקב כדרגיה למהו כללא דאבהן, אז נתעטר יעקב במדרגותיו להיות
כלל האבות (פי מדת תפארת מדה של יעקב הוא כולל את מדות אברהם ויצחק - חסד וגבורה).

מוסר

(מס' תפארת הקדש דף ג' ע"ב במרוז"ל)

כָּל הַמְתִּיחַר נּוֹפֵל בְּגִיהַנָּם שְׁנַאֲמַר (משלי ז' דון, ואין עברה אלא גיהנם שנאמר
כא) זֶד יְהִיר לְךָ שְׁמוֹ עוֹשֶׂה בְּעֵבֶרֶת (צפניה א) יום עברה היום ההוא. כל אדם

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"א)

א נָשִׁים וְעֹבְדִים וְקַטְנִים פְּטוּרִים מִתְּלִמּוּד תּוֹרָה שְׁנַאֲמַר (דברים יא) וְלִמְדַתְּם אוֹתָם
תּוֹרָה, אֲבָל קָטָן אֲבִיו חַיִּיב לְלַמְדוֹ אֶת בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם, וְאִין הָאִשָּׁה חַיִּיבָת

זוהר

תרגום הזוהר

מֵה כְּתִיב וַיְבָרֶךְ אוֹתוֹ שָׁם, מָאִי וַיְבָרֶךְ אוֹתוֹ שָׁם. מָאִי שָׁם דְּאוּדֵי לִיה עַל בְּלָהוּ בְרַפְאָן דְּבְרַכְיָה דְּבְרַכְיָה אָבוּי.

מֵה כְּתִיב וַיְבָרֶךְ אוֹתוֹ שָׁם. מָאִי וַיְבָרֶךְ אוֹתוֹ שָׁם, דְּאוּדֵי לִיה עַל בְּלָהוּ בְרַפְאָן דְּבְרַכְיָה אָבוּי, שֶׁהוּדָה לוֹ עַל כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁבְּרָכוּ אָבוּי (אֲחֵר שְׂרָאָה שֶׁנִּתְעַטֵּר בְּמַדְרַגּוֹתָיו).

רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר (מִשְׁלֵי ט"ו) בְּרָצוֹת יִי דְרַכִּי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלִים אֹתוֹ תָּא חֲזִי, כַּמָּה אִית לִיה לְבַר נָשׁ לְאַתְתַּקְנָא שְׁבִילוּי בִּיה בְּקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּגִין לְמַעַבְד פְּקוּדֵי דְאוּרִייתָא, דְּהָא אוּקְמוּהָ דְּנֹדָאֵי תְרֵי מְלָאכִין שְׁלִיחֵן אִית לְבַר נָשׁ מְלַעֲיָלָא לְאוּדוּוּנָא בְּהַדְרִיה, חֵד לִימִינָא וְחֵד לְשְׂמָאלָא וְאִיגוֹן סְהַדִּין בִּיה בְּבַר נָשׁ בְּכָל מַה דְּאִיהוּ עֵבִיד, דְּאִיגוֹן מִשְׁתַּכְּחִי תַמָּן, וְקַרְיָנָן לוֹן יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר (מִשְׁלֵי ט"ו) בְּרָצוֹת יִי דְרַכִּי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלִים אֹתוֹ. תָּא חֲזִי, כַּמָּה אִית לִיה לְבַר נָשׁ לְאַתְתַּקְנָא שְׁבִילוּי בִּיה בְּקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּגִין לְמַעַבְד פְּקוּדֵי דְאוּרִייתָא, כַּמָּה יֵשׁ לוֹ לְבָן אָדָם לְתַקֵּן דְרַכְיוֹ בּוֹ בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדֵי לְעֲשׂוֹת מִצְוֹת הַתּוֹרָה, דְּהָא אוּקְמוּהָ דְּנֹדָאֵי תְרֵי מְלָאכִין שְׁלִיחֵן אִית לְבַר נָשׁ מְלַעֲיָלָא לְאוּדוּוּנָא בְּהַדְרִיה, שְׁהֵרִי הַעֲמִידוּהָ הַחֲכָמִים שְׁוֹדָאֵי שְׁנֵי מְלָאכִים שְׁלִיחִים יֵשׁ לוֹ לְבָן אָדָם מְלַמְעֵלָה לְהַתְחַבֵּר אִתּוּ, חֵד לִימִינָא וְחֵד לְשְׂמָאלָא, אֲחֵד לִימִינוּ וְאֲחֵד לְשְׂמָאלוֹ, וְאִיגוֹן סְהַדִּין בִּיה בְּבַר נָשׁ בְּכָל מַה דְּאִיהוּ עֵבִיד, וְהֵם מַעֲבִידִים בּוֹ בְּפִן אָדָם בְּכָל מַה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, דְּאִיגוֹן מִשְׁתַּכְּחִי תַמָּן, מִפְּנֵי שֶׁהֵם נִמְצְאִים שָׁם, וְקַרְיָנָן לוֹן יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע, וְאַנְחֵנוּ קוֹרִים לְהֵם בְּשֵׁם יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר הַרָע.

אֲתִי בַר נָשׁ לְאַתְרַפְאָה וְלְאַשְׁתְּדֵלָא בְּפִיקוּדֵי אוּרִייתָא, כַּאֲשֶׁר בָּא בֶן אָדָם לְהַטְהֵר וְלְהַשְׁתַּדֵּל

מוסר

שְׂיֵשׁ בּוֹ גִסוּת רִיחַ כְּאִילוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, כְּתִיב הֲכָא (מִשְׁלֵי טז) תּוֹעֵבַת ה' כָּל גְּבִיה לֵב וְכִתִּיב הֲתָם (דְּבָרִים ז) וְלֹא תִבִיא תּוֹעֵבַת ה' כָּל גְּבִיה לֵב וְכִתִּיב הֲתָם (וִיקְרָא

הלכה פסוקה

לְלַמֵּד אֶת בְּנֵה, שְׁפָל הַחַיִּיב לְלַמּוֹד חַיִּיב לְלַמּוֹד: בַּשֵּׁם שְׁחַיִּיב אָדָם לְלַמֵּד אֶת בְּנֵו כִּי הוּא חַיִּיב לְלַמֵּד אֶת בְּנֵו שְׁנַאֲמַר (שֵׁם ד) וְהוֹדַעְתֶּם לְבִנְיָד וְלְבִנֵי בְּנֵיךָ, וְלֹא וְחַכְּם מִיִּשְׂרָאֵל לְלַמֵּד אֶת כָּל הַתְּלָמִידִים

תרגום הזוהר

זוהר

במצוות התורה, שהוא יצר טוב
 דאזדנוג ביה פכר איהו אתתקף
 על שהוא יצר הרע, אותו יצר טוב
 שנתחבר בו, הוא פכר נתגבר על
 אותו יצר הרע, ואשתלים בהדיה
 ואתהפיד ליה לעבדא, והיצר הרע
 השלים אתו, ונהפך לו לעבד. וכד
 בר נש אזיל לאסתאבא, וכאשר
 האדם הולך לטמא, ההוא יצר הרע
 אתתקף ואתגבר על ההוא יצר
 טוב, אותו יצר הרע מתחזק ומתגבר
 על אותו יצר טוב,

אורייתא, שהוא יצר טוב דאזדנוג ביה פכר
 איהו אתתקף על ההוא יצר הרע, ואשתלים
 בהדיה, ואתהפיד ליה לעבדא. וכד בר נש
 אזיל לאסתאבא, ההוא יצר הרע אתתקף
 ואתגבר על ההוא יצר טוב.

והא אוקימנא ודאי, והרי העמדנו
 בודאי, פד ההוא בר נש אתי
 לאתדבאה כמה תקיפו אתתקף בר
 נש, פאשר אותו בן אדם פא להטהר,
 בפמה תקף ויגבורה מתחזק האדם,

והא אוקימנא ודאי פד ההוא בר נש אתי
 לאתדבאה כמה תקיפו אתתקף בר נש, וכד
 אתגבר ההוא יצר טוב, כדין אויביו ישלים
 אתו, דההוא יצר הרע אתכפייא קמיה דיצר
 טוב. ועל דא אמר שלמה (משלי י"ב) טוב נקלה
 ועבד לו. מאי ועבד לו, דא יצר הרע וכדין
 פד אזיל בר נש בפקודי אורייתא כדין גם
 אויביו ישלים אתו דא יצר הרע. ודאתי
 מסטרוי.

וכד אתגבר ההוא יצר טוב, וכאשר מתגבר אותו יצר טוב, כדין אז אויביו ישלים אתו,
 דההוא יצר הרע אתכפייא קמיה דיצר טוב, שאותו יצר הרע נכנע לפני היצר טוב, ועל
 דא ועל זה אמר שלמה (משלי י"ב) טוב נקלה ועבד לו. מאי ועבד לו (מי עבד למי). דא
 יצר הרע, זה היצר הרע שנעשה עבד ליצר הטוב, וכדין פד אזיל בר נש בפקודי אורייתא
 כדין גם אויביו ישלים אתו, ואז פאשר הולך האדם במצוות התורה, אז גם אויביו ישלים
 אתו, דא יצר הרע ודאתי מסטרוי, זה היצר הרע ומי שבא מצדו (הינו כל הפתות הרעות).

מוסר

יח) כי את כל התועבות האל עשו. כל אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא,
 אדם שיש בו גסות רוח פאלו בנה במה אל תקרי במה אלא במה. כל אדם שיש
 שנאמר (ישעיה ב) חדלו לכם מן האדם בו גסות הרוח לסוף מתמעט שנאמר

הלכה פסוקה

אף על פי שאינן בניו שנאמר (שם ו) שנאמר ויצאו בני הנביאים. אם בן למה
 ושננתם לבניך. מפי השמועה למדו, בניך נצמנה על בנו ועל בן בנו, להקדים בנו
 אלו תלמידך. שהתלמידים קרויין בנים, לבן בנו וכן בנו לבן חבירו: ג ותייב לשבור

זוהר

תרגום הזוהר

תא חווי, בגין דיעקב אבטח ביה בקדשא בריך הוא, וכל ארחוי הווי לשמיה על דא אויביו ישלים אתו, בא וראה, בשביל שיעקב בטח בו בהקדוש ברוך הוא, וכל דרכיו היו לשמו, על פן אויביו השלימו עמו, ודא (דא) סמא"ל, חילא ותוקפא דעשו, דאשלים עמיה דיעקב, וזה הס"מ שהוא הכח וחזק של עשו, שהשלים עם יעקב, ובגין דאשלים עמיה דיעקב ואינן ברבאן, בדין אשלים עמו גם עשו, ואז הודה לו עשו על הברכות, דכתוב יש לי רב אחי יהי לך אשר לך, דהא אודי ליה על אינן ברבאן, שהרי הודה לו על אותם הברכות, ואמר די לי בחרבא, די לי בברפת ועל חרבא

תא חווי, בגין דיעקב אבטח ביה בקדשא בריך הוא, וכל ארחוי הווי לשמיה, על דא אויביו ישלים אתו, ודא דא סמא"ל חילא ותוקפא דעשו דאשלים עמיה דיעקב, ובגין דאשלים עמיה דיעקב ואודי ליה על אינן ברבאן, בדין אשלים עמו, עשו, ליה עשו דכתיב יש לי רב אחי יהי לך אשר לך, דהא אודי ליה על אינן ברבאן, די לי עמיה דיעקב ואודי ליה על אינן ברבאן, בדין אשלים עמו, ובשביל שהשלים עם יעקב והודה לו על הברכות, אז השלים עמו גם עשו, בדין אודי ליה עשו, ואז הודה לו עשו על הברכות, דכתיב יש לי רב אחי יהי לך אשר לך, דהא אודי ליה על אינן ברבאן, שהרי הודה לו על אותם הברכות, ואמר די לי בחרבא, די לי בברפת ועל חרבא

מוסר

(תהלים לח) וגבוה ממרחק יידע וגו', ממרחק קודם שיבא עליו הפורענות ימים רבים השכינה מתאוננת עליו. כל אדם שיש בו גסות רוח אמר הקדוש ברוך הוא אין אני והוא יכולין לדור בעולם שנאמר (שם קא) מלשני בסתר רעהו אותו אצמית גבה עינים ורחב לבב אותו לא אוכל, אל תקרי אותו אלא אתו. כל המתיהר אם נביא הוא נבואתו מסתלקת ממנו, מדבורה וכו', אם חכם הוא חכמתו

(איוב כד) רומו מעט ואיננו. פל אדם שיש בו גסות הרוח ראוי לגדעו כאשירה, פתיב הקא (ישעיה י) ורמי הקומה גדועים וכתוב (דברים ז) ואשיריהם תגדעון. פל אדם שיש בו גסות הרוח אין עפרו ננער ואינו קם בתחיית המתים שנאמר (ישעיה כו) הקיצו ורננו שוכני עפר, שוכבי עפר לא נאמר אלא שוכני עפר מי שנעשה שכן לעפר בחיים. פל אדם שיש בו גסות רוח שכינה מיללת עליו שנאמר

הלכה פסוקה

שהתלמוד קודם למעשה מפני שהתלמוד מביא לידי מעשה ואין המעשה מביא לידי תלמוד: ד הנה הוא רוצה לתלמוד תורה ויש לו בן לתלמוד תורה הוא קודם לבנו, ואם הנה בנו נבון ומשפיל להבין

מלמד לבנו לתלמוד ואינו חייב לתלמוד בן חבירו אלא בחנם. מי שלא למד אביו חייב לתלמוד את עצמו כשיכיר שנאמר (דברים ה) ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם. וכן אתה מוצא בכל מקום

תולדות ליום חמישי

קסט

תרגום הזוהר

זוהר

תחיה שפרכני אבי, ועד דלא
 אשתלים עמיה יעקב לגבי החו
 ממנא דאתפקד עליה לא אשלים
 עמיה עשו, ועד שלא השלים יעקב
 אותו הממנה שנתמנה עליו, לא
 השלים עמו עשו, בגין כך בכל

בחרפא. ועד דלא אשתלים עמיה יעקב לגבי
 ההוא ממנא דאתפקד עליה, לא אשלים
 עמיה עשו, בגין כך בכל אתר תוקפא דלתתא
 תלייא בתוקפא דלעילא:

אתר תוקפא דלתתא תלייא בתוקפא דלעילא. לכן בכל מקום התקף וחזק שלמטה תלוי
 בתקף וחזק שלמעלה:

מוסר

מסתלקת ממנו, מהלל שאמר מי גרם
 לכם שאעלה מבבל ואהיה נשיא עליכם,
 עצלות שבכם שלא שמשתם גדולי הדור.
 כל אדם שיש בו גסות רוח אין תפלתו
 נשמעת, דאין תפלתו של אדם נשמעת
 אלא אם כן משים עצמו כבשר, שנאמר
 (ישעי' סו) והיה מדי חדש בחדשו וגו'
 יבא כל בשר וגו':

הלכה פסוקה

מה שילמוד יותר ממנו בנו קודם, ואף
 על פי שבנו קודם לא יבטל הוא שבשם
 שמצוה עליו ללמד את בנו כך הוא מצוה
 ללמד עצמו:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת תולדות

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קדושה בר"ך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(דף מ"ח ע"ב)

נר של שבת לנשי עמא קדישא אתייהיבת
לאדלקא, וחברייא הא אמרו דאיהי כבתה
בוצינא דעלמא ואתחשיכת ליה וכולי וישפיר.

נר של שבת לנשי עמא קדישא
אתייהיבת לאדלקא, נר של
שבת נהנה לנשי עם הקדש להדליק,
וחברייא הא אמרו דאיהי כבתה
בוצינא דעלמא ואתחשיכת ליה

וכולי וישפיר, והחברים אמרו הטעם כיון שהיא כבתה נרו של עולם והחשיכה אותו, שנאמר
נר ה' נשמת אדם והחטיאה אותו, לכן תדליק נרו של עולם. ויפה אמרו.

מוסר

(מספר תפארת הקודש דף ט' ע"ב)

המתקדש עצמו בששת ימי החול יוכל להשיגה מפני שהוא מלובש בששת ימי
בנגל לקבל אור קדושת החול ששולטים בו ט"ל מלאכות. והוא
שבת, פי קדושת שבת היא קדושה עליונה משל לבגד שנפלו בו פתמים משמן
מאור אור האצילות ואי אפשר לאדם וכיוצא, שאם לא יורחץ וילובן פראוי

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות שבת פ"ג)

א מותר להתחיל במלאכה בערב שבת בשבת, שלא נאסר עלינו לעשות מלאכה
אף על פי שהיא נגמרת מאליה אלא בעצומו של יום, אבל בשתעשה

זוהר

תרגום הזוהר

אָבֵל רֹאָ דְמַלְהָ, הָאִי סִפְתָּ שְׁלוֹם מִטְרוּנִיתָא דְעֵלְמָא הִיא, וְנִשְׁמַתִּין דְּאִינוּן בּוּצִינָא עֲלָאָה בְּהָ שְׂרִיין, וְעַל דָּא מִטְרוּנִיתָא בְּעִיא לְאֲדִלְקָא, דְּהָא בְּדוּכְתָהּ אַתְּאֲחַדַּת וְעֵבְדַת עוּבְדָּהָא. וְאַתְתָּא בְּעִיא בְּחֶדְוָה דְּלָבָא וְרַעוּתָא לְאֲדִלְקָא בּוּצִינָא דְשִׁבְתָּ, דְּהָא יִקְרָא עֲלָאָה הוּא לָהּ, וּזְכוּ רַב לְגִרְמָה לְמוֹזְבִי לְבָנִין קְדִישִׁין דִּיהוֹן בּוּצִינָא דְעֵלְמָא בְּאוּרִייתָא וּבְדַחְלָתָא, וְיִסְגּוּן שְׁלָמָא בְּאַרְעָא וְיַהֲיִיבַת לְבַעְלָהּ אוּרְכָא דְחִיין בְּגִין כְּדָּ בְּעִיא לְאֲזִדְהָרָא בְּהָ.

אָבֵל רֹאָ דְמַלְהָ, הָאִי סִפְתָּ שְׁלוֹם מִטְרוּנִיתָא דְעֵלְמָא הִיא, וְנִשְׁמַתִּין דְּאִינוּן בּוּצִינָא עֲלָאָה בְּהָ שְׂרִיין, וְעַל דָּא מִטְרוּנִיתָא בְּעִיא לְאֲדִלְקָא, דְּהָא בְּדוּכְתָהּ אַתְּאֲחַדַּת וְעֵבְדַת עוּבְדָּהָא. וְאַתְתָּא בְּעִיא בְּחֶדְוָה דְּלָבָא וְרַעוּתָא לְאֲדִלְקָא בּוּצִינָא דְשִׁבְתָּ, דְּהָא יִקְרָא עֲלָאָה הוּא לָהּ, וּזְכוּ רַב לְגִרְמָה לְמוֹזְבִי לְבָנִין קְדִישִׁין דִּיהוֹן בּוּצִינָא דְעֵלְמָא בְּאוּרִייתָא וּבְדַחְלָתָא, וְיִסְגּוּן שְׁלָמָא בְּאַרְעָא וְיַהֲיִיבַת לְבַעְלָהּ אוּרְכָא דְחִיין בְּגִין כְּדָּ בְּעִיא לְאֲזִדְהָרָא בְּהָ.

וְרַעוּתָא לְאֲדִלְקָא בּוּצִינָא דְשִׁבְתָּ, וְהָאֵשֶׁה צְרִיכָה בְּשִׁמְחַת הַלֵּב וּפְרָצוֹן לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל שִׁבְתָּ, דְּהָא יִקְרָא עֲלָאָה הוּא לָהּ, שְׁהַרִי כְּבוֹד עֲלִיּוֹן הוּא לָהּ, וּזְכוּ רַב לְגִרְמָה, לְמוֹזְבִי לְבָנִין קְדִישִׁין דִּיהוֹן בּוּצִינָא דְעֵלְמָא בְּאוּרִייתָא וּבְדַחְלָתָא, וְזָכוּת גְּדוֹל לְעֲצָמָה, לְזָכוּת עַל יְדֵי זֶה לְכַנִּים קְדוּשִׁים שֶׁיְהִיו גֵּרוֹת הָעוֹלָם בְּתוֹרָה וּבִירְאָה, וְיִסְגּוּן שְׁלָמָא בְּאַרְעָא, וְיִרְבּוּ שְׁלוֹם בְּאַרְצָא, וְיַהֲיִיבַת לְבַעְלָהּ אוּרְכָא דְחִיין, וְנוֹתְנַת לְבַעְלָהּ אַרְבָּ חַיִּים. בְּגִין כְּדָּ בְּעִיא לְאֲזִדְהָרָא בְּהָ, בְּשִׁבִיל כְּדָ צְרִיכָה לְהַזְהֵר בְּזֶה.

מוסר

עֲוֹנוֹתֵינוּ אֵין אֹר הַנְּשָׁמָה שׁוֹלֵט בּוּ כִּי אֵין לָהּ מְקוֹם לְבָא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּתַקוּנַיִם לְעֲשׂוֹת אֶת הַשִּׁבְתָּ לְדוֹרוֹתֵם, זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּמִתְקֵן לָהּ דִּירָה נְאָה בְּלִבֵּיהּ, וְכֻלִּים נְאִים בְּאַבְרִיין דִּילֵיהּ, וְאַשֶׁה נְאָה

לֹא יוֹכֵל לְקַבֵּל שׁוֹם צָבַע. וְגַם כֵּן מִשָּׁל לְאָדָם שֶׁהוּא בַּחֲשׂוֹן שְׂאֵם יֵצֵא לְאוֹר וְיִקְבֵּל אֹר הַשֶּׁמֶשׁ בְּתוֹקְפוֹ יַחֲשִׂיף עֵינָיו וְלֹא יִהְיֶה מְמַתִּיקוֹת הָאוֹר, כֵּן הֵבֵא לְקַבֵּל אֹר שִׁבְתָּ וְנִפְשׁוּ מְלוֹכְכַת מְזוּהָמַת כְּתָמִי

הלכה פסוקה

כָּל הַשִּׁבְתָּ כּוֹלָה. וּמִנִּיחִין קִילוֹר עַל גַּב הָעֵין וְאַסְפְּלִגִית עַל גַּבֵּי הַמִּפְּהָ וּמִתְרַפְּאִין וְהוֹלְכִין כָּל הַשִּׁבְתָּ כּוֹלָה. וְשׁוֹרִין דִּיו וְסִמְנִין עִם חֲשִׁיכָה וְהֵן שׁוֹרִין וְהוֹלְכִין כָּל הַשִּׁבְתָּ כּוֹלָה וְנוֹתְנִין צְמֵר לְיוֹרָה וְאוֹזִין שֶׁל פִּשְׁתָּן לְתַנּוּר

הַמְּלָאכָה מְעַצְמָה בְּשִׁבְתָּ מוֹתֵר לָנוּ לִיהֲנוֹת כְּמַה שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּשִׁבְתָּ מֵאֵלּוּ: בּ כִּי צִדַּת פּוֹתְחִין מִיּוֹם לְגִינָה עֵרֵב שִׁבְתָּ עִם חֲשִׁיכָה וְהִיא מִתְמַלֵּאת וְהוֹלְכַת כָּל הַיּוֹם כּוֹלָה. וּמִנִּיחִין מוֹגְמֵר תַּחַת הַכְּפָלִים וְהֵן מִתְגַּמְרִין וְהוֹלְכִין

תולדות ליום ששי

קעג

זוהר

תרגום הזוהר

תא חזוי, שבת ליליא יומא זכור ושמור איהו
בחדא, ועל דא כתיב זכור את יום השבת
לקדשו, וכתיב שמור את יום השבת, זכור
לדכורא, שמור לנוקבא, וכלא חד.

זכאין אינון ישראל חולקיה דקדשא בריה הוא
עדביה ואחסנתיה, עליהו כתיב (תהלים קמ"ד)
אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי אלהיו:

שהיא מלכות (וכן הלילה רומז למדת מלכות והיום רומז למדת תפארת), והכל אחד,

זכאין אינון ישראל חולקיה דקודשא בריה הוא עדביה ואחסנתיה, אשריהם ישראל חלקו
של הקדוש ברוך הוא, גורלו ונחלתו, עליהו כתיב עליהם נאמר (תהלים קמ"ד) אשרי העם
שככה לו אשרי העם שיי אלהיו:

מוסר

הוא מה שהאדם עושה על ידי מחשבתו.
ונה שפתיב תעבוד רצונו לומר שתהיה
במדרגת עבד לעבוד לרבו בתפלה
הנקראת עבודה ובכל מיני עבודה שהם
המצוות, ואז ביום השביעי שבת לה'
אלהיה. וירויח בזה שכאשר יבא יום
השבת יהיה לו נקל טהרת המחשבה.
וכל הקדושות שיהנוג האדם ביום השבת
יהיו נקלים לו לעשותם גם אחר כך
בימי החול:

בנשמתיה דבגינה שריא שכינתא עלאה
דאיהי נשמת כל חי עד פאן לשונו ופרוש
דירה נאה בלביה הוא טהרת המחשבות
כל ימי החול, ואשה נאה בנשמתיה היינו
הנשמה שהיא בששת ימי החול שלא
תהיה פגומה, ועל ידי זה זוכה שתשרה
עליו נשמה יתירה בשבת הבאה
מהשכינה. ותיקון המחשבה הוא על ידי
התורה וכוונת התפלה, כי הנשמה היא
מעולם המחשבה ותקונה וקישוטה ויפיה

הלכה פסוקה

המדורה מבערב והיא דולקת והולכת כל
השבת כולה: ג מניחין קדירה על גבי האש
או בשר בתנור או על גבי גחלים והן
מתפשלין והולכין כל השבת ואוכלין אותה
בשבת. ויש בדבר זה דברים שהן אסורים
גזירה שמה יחתה בגחלים בשבת:

והם משתנין והולכין כל השבת כולה
ופורשים מצודות לחיה ולעופות ולדגים
עם חשיכה והן נצודין והולכין כל השבת
כולה. וטוענין פקורות בית הפד ובעגולי
הגת עם חשיכה והמשקין זבין והולכין כל
השבת כולה. ומדליק את הנר או את

